

Foredrag i Oslo Militære Samfund mandag 12. januar 2009

Ved
Amiral Kaskeala

Finlands Överbefälhavare

Foto: Stig Morten Karlsen, OMS

ÖMSESIDIGT FÖRSTÄRKANDE STRUKTURER – ETT FINSKT PERSPEKTIV

Jag vill framföra ett varmt tack till Oslo Militära Samfund för den vänliga inbjudan att få tala om det fördjupade nordiska försvarssamarbetet ur ett finskt perspektiv. I kvällens anförande kommer jag först att analysera samarbetet i ett säkerhetspolitiskt ramverk. Därefter följer några ord om det finska försvaret. Avslutningsvis blir det några reflektioner kring praktiska samsamarbetsområden.

Det säkerhetspolitiska ramverket

De nordiska försvarsministrarna publicerade i november 2008 en gemensam artikel. I den konstaterade ministrarna att dagens breda hotbild känner inga gränser och påverkar många länder samtidigt. Det är inte heller möjligt att se en militär konflikt i vårt närområde som enbart skulle påverka ett land, eller behöva mötas av ett land enskilt. Det är genom samarbete som vi bäst stärker de nordiska ländernas säkerhet. Ministrarna såg även att den strategiska rollen för vår region förändras. Det behövs ett fördjupat nordiskt samarbete och ökat samarbete med övriga Östersjöstater för att hantera de framtida utmaningarna.

Många av våra säkerhetsbekymmer är minsann gränsöverskridande och inte möjliga att åtgärda utan omfattande internationellt samarbete. Den globala klimatförändringens

följder kommer till uttryck på olika sätt i olika delar av världen. Den globala ekonomin påverkas av sinande råvaru- och energiresurser. Den världsomfattande recessionens följdverkningar kan inte ännu bedömas.

Stora förväntningar läggs på USA:s nyvalde president Barack Obama. Kriget i Mellanöstern, Afghanistan och Afrika är på den internationella dagordningen. Allmänt förväntar man sig snart sagt världen över, att president Obamas administration sätter i gång och reder ut knutarna.

Det internationella samfundet utvecklar sin förmåga att upptäcka, förebygga och hantera kriser. Förenta Nationernas roll är central och dess samarbete med regionala organisationer såsom den Afrikanska unionen, den Europeiska unionen, Nato och OSSE ökar på ett kännbart sätt det internationella samfundets handlingsförmåga.

I Europa har den **Europeiska unionen** haft stora framgångar under de senaste åren. Fred och välstånd dominerar nu en tidigare krigshärjad kontinent. Unionen antog sin första säkerhetsstrategi "Ett säkert Europa i en bättre värld" vid Europeiska rådets toppmöte år 2003. Den militära snabbinsatsförmågan i planerad utsträckning tillkom 2007. År 2008 pågick allt som allt 14 operationer i unionens ledning. I fem av dessa ingick militära resurser omfattande 5 600 soldater tillsammans.

Det är värt att notera att Norge har kännbart deltagit i EU-ledda operationer. Inte minst inom den nordiska snabbinsatsstyrkan, the Nordic Battlegroup, har det norska bidraget varit värdefullt och ett gott exempel på hur de nordiska länderna kan komplettera varandra även i sådana situationer, där de grundläggande lösningarna avviker från varandra.

Nato har utvecklats allt tydligare till ett instrument för säkerhetspolitik och krishantering och levererar därigenom sådana tjänster som medlemsländerna och det internationella samfundet önskar. Operationerna i Afghanistan, på Medelhavet, på Indiska Oceanen och stödet till Afrikanska unionen har förskjutit tyngdpunkten i Natos verksamhet till områden utanför Europa. Samtidigt som den internationella krishanteringen ligger överst på alliansens arbetsordning, kvarstår det gemensamma försvaret som alliansens kärnuppgift.

Inom det nordiska försvarssamarbetet är det en styrka att Norge och Danmark är Natoländer. Kunskapen och möjligheten att till lämpliga delar ty sig till Natos lösningar och processer säkerställer kostnadseffektivitet och gör det lättare att undvika dubblet lösningar. Vårt samarbete överskrider smidigt alliansgränser. På motsvarande sätt som Norge deltar i EU:s snabbinsatsstyrkor, har Finland och Sverige signalerat viljan att bidra till Natos NRF-trupper.

Närområdet

På juldagen 1991 höll Sovjetunionens sista statschef Michail Gorbatsjov ett tv-tal där han beklagade att sovjetrepublikerna hade beslutat att upplösa Sovjetunionen och skulle gå sina egna vägar. Knappt 15 år senare betecknade Rysslands president Vladimir Putin händelsen som 1900-talets största geopolitiska katastrof. För oss betydde 1990-talet däremot inledningen till en gynnsam tidsperiod.

I den svenska försvarsberedningens rapport från december 2007 säger man att Norden och Östersjöregionen präglas av stabilitet, dialog, och samarbete på en aldrig tidigare skådad nivå. Detta underlättas av betydande värdegemenskap länderna emellan. Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige har stora likheter politiskt, historiskt, kulturellt och språkligt. I den finska säkerhets- och försvarspolitiska redogörelsen sägs sammanfattande, att utvecklingen på Finlands närområde kommer att visa i vilken mån globala problem kan bli ett hot för den interna säkerheten och hur stormaktsrelationerna utvecklas.

Framsteg i samarbete och integration är centrala stabilitetsbyggande faktorer. Men den internationella ordningen är, som vi alla känner till, för närvarande inte utan bekymmer.

Den ryske presidenten Dimitri Medvedev slog hösten 2008 mycket tydligt fast att geopolitiken har återinträtt som den ryska utrikespolitikens ledstjärna. Enligt Medvedev har Ryssland en legitim intressesfär som består av dess grannländer: *”Om ryska medborgares liv och heder är i fara, kommer Ryssland naturligtvis att vidta bestämda och direkta åtgärder. Jag har sagt det förut, att vi kommer att försvara våra medborgares intressen, oberoende av var de bor[...].”* Georgien-kriget bevisade att Ryssland är redo att gå från ord till handling, om den politiska ledningen så bedömer.

Ändå, mycket skall till innan vi kan börja tala om en återgång till det kalla krigets konstellationer. Vi kan fortsättningsvis se med tillförsikt på utvecklingen inom vår region. Men samtidigt kan vi heller inte blunda för, att det säkerhetspolitiska klimatet har blivit kärvare. Den pågående gaskrisen mellan främst Ryssland och Ukraina har också säkerhets- och geopolitiska dimensioner. I utkastet till en långsiktig säkerhetsstrategi anser Ryssland att kampen om råvaroresurserna kan leda till militära konfrontationer i olika regioner, inklusive det arktiska området.

Vad betyder då säkerhetssituationen för det nordiska försvarssamarbetets del?

Olika säkerhetspolitiska lösningar inget hinder i försvarssamarbete

Inom internationell krishantering har samarbetet mycket att ge genom att effektivera våra insatser. Genom att arbeta tillsammans kan vi uppnå mera och nå resultat som direkt bidrar till att minska nöden i världen. För det här finns ett klart behov. Ur detta perspektiv känns vårt arbete därför angeläget.

Därtill kan det nordiska samarbetet fungera som en vägvisare för samarbete och samverkan i större skala. Våra länder har gått in för olika integrationslösningar. Vi kan inom den nordiska kretsen visa nyttan av bland annat rollspecialisering, någonting som är aktuellt såväl inom Nato och EU som även i organisationernas inbördes arbetsfördelning.

Agerar vi tillsammans, kan vi avdela framstående styrkebidrag till olika insatser. Vi kan vara först på plats, bidra med toppkvalificerat kunnande, eller delta uthålligt i en operation. Tillsammans lämnar vi ett större säkerhetspolitiskt avtryck, vilket betyder ökat inflytande inom EU och Nato. Jag förutspår att den rapport som Thorvald Stoltenberg i nära framtid skall ge ut, kommer att betona den här synpunkten.

Då vi flyttar blicken till vårt eget område, kan vi säga att Norden inte utgör något säkerhetspolitiskt vakuum. Stormaktskonstellationerna har genom århundradena

återspeglat sig i Norden och inom Östersjöregionen. Vilken betydelse tillskriver vi det nordiska försvarssamarbetet i denna kontext?

Nordiskt försvarssamarbete är ett återkommande tema inom den säkerhetspolitiska debatten. I detta sammanhang kan vi bara erinra oss om vad den svenske försvarsministern Sten Tolgfors skrev i Dagens Nyheter den 20 november förra året. Tolgfors säger att "det är mycket svårt att se en situation där Sverige skulle lämna ett annat nordiskt land eller EU-land att ensamt möta en säkerhetspolitisk försämring. Tvärtom byggs Sveriges säkerhet gemensamt med våra grannar." Tolgfors debattinlägg är väl förankrat bland de svenska riksdagspartierna. Den svenska försvarsberedningen har i sina senaste rapporter sagt att "Sverige kommer inte att förhålla sig passivt om en naturkatastrof eller ett angrepp skulle drabba ett annat medlemsland eller ett nordiskt land. Vi förväntar oss att dessa länder agerar på samma sätt om Sverige drabbas."

De svenska inläggen utgör en utvidgad tolkning av säkerhetsklausulen, som ingår i den Europeiska unionens inte ännu godkända Lissabonfördrag. Klausulen är ett uttryck för EU-ländernas omfattande solidaritet. Den förpliktar till stöd och bistånd, om en medlemsstat skulle utsättas för ett väpnat angrepp på sitt territorium. Den kan också tillämpas i andra situationer än direkta militära hot. Klausulen innebär inte nya militära ledningssystem eller andra resurser för EU. Juridiskt medför klausulen en folkrättslig skyldighet för medlemsländerna, inte själva EU som en gemenskap. Det tillkommer nämligen medlemsländerna själva att besluta om den praktiska utformningen av hjälpen.

Finland har varit försiktig med tolkningen av Lissabonfördraget, även om jag är övertygad att solidaritet skall poängteras i regeringens kommande redogörelse. Hur det blir på sikt, beror på många faktorer, av vilka Natos utveckling och den europeiska säkerhetssituationens förändring är de viktigaste. Det är självklart, att också i framtiden Nato utgör till huvuddelen av EU-länderna grunden för det gemensamma försvaret. I dag hör 21 EU-länder till Nato. Inte heller Finland vill utesluta Nato-medlemskapet från sina framtida säkerhetspolitiska alternativ.

Från fall till fall kan vi ställas inför situationer, där vi ensamt eller tillsammans möter nya strategiska hot och utmaningar, säkrar energi- och handelsflöden på våra farvatten eller hanterar olika incidenter som kan komma att påverka våra intressen och territorier.

Det påkommer oss alla att upprätthålla en förmåga att reagera i konflikter och i situationer med påtryckning. Finland - och Sverige - svarar för sin territoriella integritet och sitt försvar som militärt alliansfria stater. Den norska och danska försvarslösningen bygger på det gemensamma försvaret inom Nato.

Vi är alla överens om att en regionalisering av säkerheten inte ligger i någons intresse. Nato-medlemskapet för Norge, Danmark och Island och EU-medlemskapet för Sverige, Danmark och Finland bildar det större ramverk inom vilket samarbetet kan genomföras. Nordiskt försvarssamarbete kan inte bli ett självständigt säkerhetspolitiskt alternativ.

Det nordiska försvarssamarbetet är framför allt ägnat att upprätthålla våra respektive förmågor över en kritisk massa och säkerställa kostnadseffektiva lösningar. Att samarbetet har ett säkerhetspolitiskt signalvärde, är också sant. Helheten är mera än de enskilda delsummorna. Men tills vidare talar vi enbart om ett signalvärde.

Försvarssamarbetet viktigt för Finland

Enligt lagen om försvarsmakten har det finska försvaret tre uppgifter: vi skall försvara Finland, vi skall ge handräckning till andra myndigheter och vi skall delta i internationella uppgifter.

Av de uppgifter som den nya lagen föreskriver försvarsmakten är försvaret av vårt land det entydigt viktigaste. Utbildningen och utrustningen av våra trupper, anskaffningarna av vapen- och ledningssystem, utvecklingen av infrastruktur och i praktiken nästan all vår verksamhet har detta som mål.

Våra krigstida operativa trupper enbart inom armén räknar ca 60 000 soldater och innefattar bland annat fem brigader och två mekaniserade stridsgrupper. De regionala trupperna är över 200 000 man. Det är faktiskt här som den stora skillnaden uppstår i en nordisk jämförelse. De regionala trupperna är indelade i brigad- och bataljonssammansättningar. De har tung beväpning, men saknar mestadels tidsenliga stridsfordon. Ändå lämpar de sig väl för försvarsuppgifter – någonting geopolitiken och historien har lärt oss, att vi inte kan vara utan.

Marinen förfogar över robotbestyckade kustkorvetter, minläggare och –röjare, tillsammans cirka 20 stridsfartyg. Flygvapnet har 130 jetplan av vilka de förnämsta, dvs. 63 F-18 Hornet stridsflyg, skall kvarstå i tjänst ännu till mitten av 2020-talet.

Vi använder fortsättningsvis över trettio procent av försvarsanslagen till nyanskaffningar. Genom att koncentrera investeringar till de operativa trupperna har vi byggt upp ett regionalt försvarssystem, där den vassa spetsen består av modernt utrustade operativa förband med bland annat Leopard 2 -pansarvagnar, CV-90 stridsfordon, NH-90-helikoptrar, bepansrade Patria- truppfordon och MLRS-raketkastare – för övrigt materiel som i huvudsak ingår även i Sveriges och Norges arsenaler. Vi har satsat mycket på ett tidsenligt integrerat ledningssystem, och i nära framtid skall vi besluta om betydliga förstärkningar till markbaserat luftvärn.

Den finska försvarsviljan är erkänt hög. Årligen utför cirka 25 000 unga män och kvinnor sin förstagångstjänst och dessutom 25 000 reservister deltar i repetitionsövningar. Försvarets trovärdighet förutsätter naturligtvis ordentlig beväpning. Därför har vi inte haft råd att ansluta oss till alla internationella nedrustningsavtal. För Finland står den nationella säkerheten alltid före ädla internationella strävanden, hur behjärtansvärda de än är.

Under hela efterkrigstiden har det nationella försvarets resurser kunnat användas även till stöd för samhället. Det är inte nationalekonomiskt förnuftigt att varje enskild myndighet skaffar sig den expertis eller den materiel som behövs i alla tänkbara situationer. Polisen kan alltid räkna med att få pansarfordon av försvarsmakten, räddningsväsendet kan förlita sig på våra NBC-underrättelser och gränsbevakningsväsendet såsom även andra myndigheter kan basera sin verksamhet på den luft- och sjölägesbild försvarsmakten producerar - bara för att nämna några exempel.

På samma sätt resonerar vi kring internationella krishanteringssuppgifter. Vi har inte råd att upprätta separata trupper för nationella och internationella uppgifter. Våra bidrag i de internationella truppregistren och i de internationella operationerna består därför av bidrag

som primärt är avsedda för uppgifter inom det nationella försvaret - i första hand således att försvara vårt eget territorium.

Utomstående vill inte alltid förstå den finländska modellen. Jag hör då och då uttalanden att Finland borde frångå det territoriella försvaret. I likhet med de andra nordiska länderna borde vi koncentrera oss på internationella operationer eftersom våra resurser inte lär räcka till för bägge två. Ändå är Finland – liksom Norge - i förhållande till sin folkmängd ett av de största länderna i Europa när det gäller att upplåta trupper för internationella operationer.

Jag hävdar att den finska satsningen på ett försvar som täcker hela landet och som är så utrustat att det fungerar krigsförebyggande, är fortsättningsvis vårt främsta bidrag till stabiliteten i Norden. Då vi samtidigt utnyttjar försvarsmaktens resurser även i den internationella verksamheten, klarar vi av bägge uppgifterna.

Den finska försvarsbudgeten har utvecklats mycket gynnsamt under de senaste åren. Regeringen har tagit sitt ansvar. Försvarsanslagen har årligen ökats med hela åtta till nio procent.

Dessvärre betyder detta inte att vi kunde slå oss till ro. Under nästa årtionde kommer många tunga materielsystem att fasas ut. Därför kommer vi att vara tvungna att skära ner vår krigsorganisation. Vi står inför samma bekymmer som våra nordiska kamrater och därigenom är det nordiska samarbetet så viktigt för oss. Allt som ökar effektiviteten, alla möjligheter till synergier och skalfördelar intresserar oss och rentav är nödvändiga för att vi skall kunna upprätthålla trovärdig militär styrka under 2010-talet.

Synergier och snara leveranser

Försvarsmakterna i Norge, Sverige och Finland har stora likheter och vi har samarbetat sedan länge inom en mängd områden. Försvarsmakterna står inför likartade utmaningar och möjligheter. Begränsade ekonomiska resurser och små volymer gör det allt mer komplicerat att upprätthålla och vidareutveckla beställda försvarsförmågor.

Snara politiska beslut och vittgående mandat till respektive försvarsmakt att koordinera utvecklingen med de två andra försvarsmakterna optimerar förutsättningarna att dra nytta av de positiva effekter som förslagen ger uttryck för.

Jag menar att en grundförutsättning för ett hållbart samarbete är en samsyn på de krav framtiden ställer på våra förmågor. Vi behöver samarbeta långsiktigt. Det tar från ritbordets 15 – 20 år för ett vapensystem att komma i operativt bruk. Vi måste med andra ord förenhetliga vår långsiktiga planeringsverksamhet. Då kan vi identifiera våra utvecklingsbehov i så god tid att vi uppnår reell nytta.

Ett naturligt följande steg är att efterhand överenskomma om gemensamma förfaringssätt, dvs. best practices. Byråkratiska knutar måste öppnas. Där det är möjligt skall vi lära av varandras erfarenheter. Som ett minimum måste vi känna till hur beslutsgången är i våra respektive länder. Lätt kommer det här inte att bli. Försvarsindustriella intressen och politiska överväganden kan komma att spela in. Men det oaktat, en samsyn på framtida krav och en vägkarta hur vi når målen är fundamentala för ett hållbart samarbete.

Vi bör emellertid redan i det korta perspektivet kunna uppvisa resultat som visar hur rationellt och fungerande samarbetet är. Vi har utrett och identifierat en mängd potentiella samarbetsområden. Nu skall vi skrida från ord till handling. Vi måste visa åt Thomas tvivlaren, oavsett om han står i våra egna led eller representerar våra politiska beslutsfattare, att samarbetet verkligen leder till resultat. Låt mig så lyfta fram några praktiska exempel på samarbetsområden.

I Finland sammanställer marinen **sjölägesbilden** i tätt samarbete med Sjöbevakningen och Sjöfartsverket. Våren 2006 utvidgades samarbetet för att även innefatta Sverige genom det så kallade SUCFIS-samarbetet. Danmark kom med som observatör 2007. Även andra länder har visat intresse, och målsättningen är utvidga samarbetet inom ramen för SUCBAS till att omfatta samtliga Östersjöländer. År 2009 kommer att vara avgörande för SUCBAS utveckling.

Östersjöns säkerhet kan förbättras genom att utveckla samarbetet mellan strandstaternas marina enheter med sikte på att utveckla beredskapen till handräckning för andra myndigheter. Det finns ett otal områden där denna förmåga kan behövas: sjöräddning, oljebekämpning, eftersökningsverksamhet under vatten, minröjning, fartygsinspektion och användning av kraftmedel i krävande handräckningssituationer.

Att skydda sjöförbindelserna är den finska marinens viktigaste uppgift. Ett naturligt steg är att undersöka hur vi tillsammans kunde säkerställa trafiken i Östersjön i fall av ett internationellt spänningsläge eller någon annan störningssituation. Vi kan börja med att utöka övningsverksamheten och innefatta gemensamma logistikfunktioner i samarbetet. Stegvis kan samarbetet utvidgas att omfatta nya länder. Efter särskilt övervägande kan vi vid behov samverka i den operativa verksamheten.

I ett längre perspektiv kan man tänka sig att Norge, som är en atlantiskt inriktad nation skulle bli det land som driver det marina samarbetet. Man kan också se en naturlig arbetsfördelning, där Finland och Sverige tar ansvar för samarbetet kring en sjölägesbild för Östersjön och Norge för de nordliga havsområdena.

Ett motsvarande arrangemang för **luftlägesbilden** är under arbete. Genom att ansluta oss till Natos Air Surveillance Data Exchange, ASDE, kan vi skapa en gemensam luftlägesbild över vårt område. I och med att lägesbilden bygger på en Nato-lösning, kan vi dra nytta av arrangemanget i flygövningar i så gott som hela Europa.

Finland och Sverige har redan påbörjat förberedelserna för att ansluta sig till ASDE-nätet via Norge. Snart kopplar vi ihop våra sensorer och kan producera en gemensam lägesbild över våra luftrum. Det här innebär i första hand en ökad flygsäkerhet. Om vi så önskar, kan även detta samarbete stegvis fördjupas. Den gemensamma lägesbilden är en grundförutsättning för övningsverksamhet. Lägesbilden ger oss kontinuerlig möjlighet till större och mångsidigare flygövningar. Vi kan lätt ordna flygövningar där vi stöder oss på fält i Rovaniemi, Luleå och Bodö. Man kan också tänka sig att vi samkör och alternerar våra sensorer. I normalförhållanden kan vi kanske turas om att sköta beredskapsuppgifter.

En gemensam Movement Control funktion för strategiska och taktiska flygtransporter kan bidra till att effektivisera användningen av vår transportflygkapacitet.

Vi noterar även, att Norge, Sverige och Finland tillsammans förfogar över ett betydande antal stridsflyg. Över 200 samövade stridsflygplan med gemensam lägesbild och ledningsfunktioner innebär en betydande operativ förmåga – nästan den största i Europa, som i ett försämrat internationellt läge genom sin blotta existens kan anses ha en stabiliserande effekt på vårt område. Se här ett exempel på ett samarbete med tydligt säkerhetspolitiskt signalvärde!

En möjlighet är, att Sverige, som geografiskt är i mitten, kunde påta sig lead nation rollen för utveckling inom luftsamarbetet.

Inom samarbetsområdet mark har vi på sikt ett mycket intressant projekt i den nordiska typbataljonen – MekB 2020. Att skapa **en standardiserad nordisk mekaniserad bataljon** är en stor utmaning. Den förutsätter den redan nämnda samverkan inom långsiktig planering. En ensad syn på taktik, operativ förmåga och materiel förutsätter gemensam forskning och utveckling. Men det säger sig självt att om vi lyckas, skapar vi faktiskt mervärde med ett stort M. En gemensam nordisk bataljon blir ett verkligt flaggskepp.

Bataljonerna skulle lämpa sig för uppgifter såväl hemma i Norden som internationellt. I internationella krishanteringsuppgifter skulle det vara enkelt att skräddarsy bemanningen av bataljonen nationsvis. Skulle situationen kräva kunde vart land ställa upp med en egen bataljon. En nordisk bataljon skulle rationalisera övningsverksamheten. Den skulle tala för gemensamma övningar, i bataljonssammansättning eller inom ramen för en brigad. Vi kunde leda övningarna i tur och ordning, med kostnadseffektivitet och ökad operativ förmåga som följd.

Finland med sin starka satsning på armén kunde eventuellt vara lead nation för utveckling inom marksamarbetet.

Jag har redan några gånger hänvisat till goda möjligheter att öka den internationella förmågan genom samarbete. Låt mig ännu ta avstamp från den nordiska typbataljonen och säga, att det vi i Norden är duktiga på, är myndighetssamverkan. Vi har ett småstatsperspektiv på krishantering och vi förstår vad Comprehensive Approach betyder i praktiken. Krig och kriser kan inte enbart lösas med militära medel.

Här i Norden har vi alla tiders chans att utveckla en krishanteringsförmåga där vi naturligt väver in **civila och militära förmågor**. Vi kunde bygga en modulär krishanteringsstyrka som förutom det militära inslaget skulle bestå av civila experter på nationsbyggande och mänskliga rättigheter. Vi kan från första stund sy ihop ett paket som innehåller bland annat verktyg för säkerhetssektorreform (SSR) och avvapning, demobilisering och återanpassning (DDR). Att ytterligare koppla in ett samnordiskt biståndsprogram förutsätter myndighetssamverkan på hög nivå. Men vi är bra på det och här kan vi göra skillnad!

Genom en modulär uppbyggnad av styrkan kan vi själv påverka med vilka resurser vi vill bidra. Med de erfarenheter vi har från till exempel den Nordisk-Polska brigaden i Bosnien, kan vi alltid ha dörren öppen för andra länder att delta i samarbetet. Våra internationella militära och civila utbildningscentraler representerar ett gediget kunnande. US Joint

Forces Command's Multinational Experiment serie i all ära, men jag tycker vi redan har en förmåga som kunde omsättas till praktisk handling!

Andra områden där vi kan uppnå framgångar är bland annat inom **logistiken**. En gemensam Movement Control -funktion för mark, sjö och lufttransporter som betjänar våra internationella operationer kan inrättas. Den kunde även användas i våra gemensamma övningar här hemma i Norden.

Bästa åhörare!

Utan att på något sätt göra anspråk på att vara komplett redovisar försvarshefernas rapport från juni 2008 närmare 140 förslag till samarbeten. Utav dessa föreslås ett 40-tal påbörjas eller implementeras under pågående år.

I dagsläge leds det nordiska försvarssamarbetet inom tre separata pelare. NORDCAPS, NORDAC och NORDSUP. Strukturen måste vi se över. Knappast behöver vi skilda koordineringsgrupper och styrgrupper för dessa tre pelare. Vi kommer under innevarande år att se på en lättare organisation. Bland annat skall vi undersöka om det är möjligt bilda en koordineringsgrupp för hela samarbetet på försvarsstabsnivå. På motsvarande sätt kunde en gemensam styrgrupp ta hand om den politiska styrningen av hela det nordiska försvarssamarbetet.

Med rätt organisation på plats, kan vi se med tillförsikt på snara leveranser: ett brett och långtgående nordiskt samarbete i produktionen av förband, funktioner och förmågor. Tilldelade anslag nyttjas mer effektivt och kvaliteten i organisationen ökar.

Tack för uppmärksamheten!